

Думитѣ на беятъ се касаяхж до шейсетъ и петъ годишната дебела баба Бона, която не пропушаше ни утрѣнь, ни вечеръ да не иде на черкова, и мипуваше сѣ край конака.

Стефчовъ и Замановъ се усмихнахж. Тѣ обяснихж на бея, че тука думата е за единъ цвѣтъ, който служи за лѣкъ.

— Чети, чети още, каза беятъ позасраменъ.

Стефчовъ продължи:

„Много здравие на домашнитѣ, Соколовъ“. Свършва се. Беятъ извика:

— Много здравие на *домашнитѣ!* разбра се!... Съ една дума, това писмо отъ първото слово до послѣдното мирише на комитаджилжкъ.

— Но отъ него нищо свързано не може да се извади, заблѣжи Стефчовъ недоволенъ.

— Тъмно, тъмничко е, допълни Замановъ.

— Че е тъмно, тъмно е. потвърди и беятъ, на онова, което не разбираме, ще накараме самъ докторътъ да ни го истълкува.

— Не, любопитно е отъ сега още да знаемъ смисълта му, каза Замановъ, силно второченъ въ писмото. Дай го на мене, азъ щж намѣрж секрета, у менъ има единъ ключъ за бунтовнически писма... И той тури писмото въ пазвата си.

— Аферимъ, Христки ефенди!

Стефчовъ направи теменà за да си върви.

— Е, рѣшено, нали? каза той.

— Всичко свършено тая вечеръ... потвърди беятъ.

Иди си спи рахатъ, поздрави Юрдана чорбаджи.

Стефчовъ излѣзе съ щастливо и сияюще лице отъ беятъ. Когато достигна до конашката порта, застигна го и Замановъ.

— Ти нѣма да се губишъ тая вечеръ, нали? Ти ще ржководишъ удавянието на господата, каза му Стефчовъ.

— То е едно на ржка, азъ поехъ грижата, отговори